

У цій історії все
краще. Крім того,
це повністю безкоштовно

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Анна сидить, підібгавши коліна до зчесаного підборіддя. Каміння стіною впирається в спину. «Я не боюся», – повторює про себе, вголос, пошепки. «Я не боюся», – шепоче. Засохла шкіра шкрябає коліна, як суха скоринка хліба дряпає горло, якщо не запити теплим молоком. Коли молока немає, перебиваються водою з джерела. Закриває очі, вітер куйовдить волосся. Сіра скеля, з гострими боками, вкрита жовто-зеленим шершавим висохлим мохом, приховує її.

Липень у розпалі. Цівка поту стікає по скроні. Ніс щипає: «Мама приїхала».

– Анно. – Чує жіночий голос. Долонями вчіплюється у щиколотки, зіщулюється до равлика, втискається в каміння, ховає

обличчя, очі, носа у жовто-зеленому, білому, сірому. У вчорашньому ще, у теперішньому.

— Анно, негайно виходь!

Вона тремтить і нігтями впивається в шкіру. Минають секунди, хвилини, години. Аж ось долоня, наче витесана з дерева, наче рука статуї або батька Піноккіо, опускається на її плече. Коли Анна й тоді не рухається, коли вона перетворюється на каміння, її висмикує невидима сила, бо очі все ще заплющені та рожева молочна темрява оточує, ніби в утробі.

Стукає невидиме серце, бо серце завжди ховається, то за хмарами, у вишині, то в глибині храмів, то в грудній клітці. Стукіт його чутно, поки ми живі. Невидимі руки підхоплюють, висмикують Анну, тягнуть, зі спідниці сиплеться долу суха травичка, запах жасмину, солодкавий, б'є у ніздрі. Вона розплющує очі й бачить чорне пасмо, що вибилося із зачіски. Земля лишається далеко під ногами.

Вона могла би вдарити жінку, куснути, смикнути за вухо. Натомість завмирає. Не дихає. Якщо залишиться нерухомою, про неї забудуть. Жінка несе її, наче валізу з відірваною ручкою. Важку, що тягне до землі, що прив'язана до цього острова, де валіза живе з дідом та бабцею.

Підборіддя утикається в плече. Воно саднить, на білій випрасуваній блузці матері залишаються відбитки крові. Червоні хмари, в яких стукає серце.

Уже в будинку Анна відчуває підлогу під ногами. Знайомі плитки горбкуваті, наче гофрований папір. Зроблені вручну на іншому кінці острова. Пахне томатним соусом: перець, кислинка прогрітих сонцем томатів, материнка. Дідусь сидить

за столом, під носом червоні вусики. Усміхається їй. Волосся біліє від глини та часу. Він працює у майстерні. Ліпить посуд, обпалює, розмальовує, а влітку, коли приїздять туристи, він віддає його на продаж у крамничку в місті.

– Нарешті, – кидає з-за плеча Йайа, з грецької – «бабуся».

Її волосся підколоте вгору та відкриває шию.

Не обертаючись від печі, вона віддає настанови:

– Анно, пригости маму пастою.

– Йайа, я не знаю, хто ця жінка, – Анна підбігає до бабусі, обіймає її.

Сховатися, укритися в темряві. Але марно, не виходить.

– Годі, Анно, – осмикує її жінка, що називає себе її матір'ю.

«Нехай би цей день, обід мені наснилися», – шепоче Анна.

Несе пасту, томатний соус схожий на кров. Бабуся натирає сир, і тонкі сніжинки змішуються з червоним пюре. Сир гостро пахне, у Анни бурчить у животі.

Їдять мовчки. Йайа зиркає на Тамару, хитає головою.

– Візьми ковбаску, – каже мати, підсуваючи до Анни дошку. Дівчинка тицяється носом у пасту.

– Вона не звикла до такої розкоші, – гмикає бабуся. Дід тягнеться за ковбасою, підхоплює жирними пальцями шматок, ще шматок, усміхається, жує.

– Повільніше, тату, – Тамара та Йайа вторять одна іншій, ніби змагаються, хто тут головний.

За вікном тінню проїжджає автівка і зупиняється у дворі, здіймається білий пил. Трaskaють дверцята.

– Тамаро-дівчинко, сестро, – вигукує юнак.

— Мάρко, ось так несподіванка, — Тамара виглядає у подвір'я. — У тебе нове авто, ти маєш мене покатати!

Груба серветка стелиться підлогою, мати наступає на неї, падає в обійми Марко. Анна дивиться на них, паста повисає на виделці. Зазвичай він має карамельки в кишенях для неї. Але сьогодні Анна отримує недбалий поцілунок у тім'я, а Тамару підхоплюють на руки та кружляють.

— Як життя у Лондоні? — англійською з грецьким акцентом питає Марко.

Він відсторонюється та роздивляється Тамару. Анна відчуває, як жабеня стискається у серці. Вона думала, Марко так дивиться тільки на неї. Він вивчає обличчя матері Анни: прямий ніс, світлі, широко розставлені очі.

— Ані зморщечки, — каже він. — Одразу видно, життя без дитини йде тобі на користь.

Марко прикриває рот рукою, Тамара хитає головою.

— Ти впізнала маму цього разу? — він протягує руку до Анни. Його усмішка освітлює вітальню.

— Скільки минуло?.. Три роки, — він дивиться на Тамару.

У відчинені двері сяє промінь світла.

Вийти, закричати, залишитися у вчорашньому дні, коли Анна могла пробратися в сусідський сад покинутого дому. Де ще до війни, про яку вона знала тільки з побитої міллу шинелі дідуся, жили три маленькі дівчинки та їхні батьки.

Серед груш та яблунь квітнули нарциси і жоржини, а влітку жовта, висохла від спеки трава стояла колом й ховала Анну.

Анна витирає руки об сукню і киває.

– Впізнала. – Його погляд, наче пронизливе сонце, висвічує її губи, що тремтять, залишки кривавого соусу на зчесаному підборідді.

Тамара сміється.

– У Лондоні все добре, багато роботи. Анно, не витирай руки об сукню, нову сукню, тільки вдягнуту, подарунок з Лондону. Мені цілий день довелося збирати зі столів брудні тарілки та носити розноси з пивом, аби тобі її купити.

Умить усмішка переходить у грім. Лагідне сонечко – у крик. Мати тягне Анну за вуха тими самими руками, що тримали її над землею.

Анна заходиться плачем і вилітає на осяяне подвір'я, наступає на лапу півня, що гордовито сновигає володіннями, далі – розмито.